

ஸ்ரீ: ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்

செய்யாதன செய்யோம்

ரியாய வேதாந்த வித்வான்

ஸ்ரீ: உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி

யெரியாழ்வார் திருமகளாரான ஆண்டாள், கோபிமார் பாவனையைப்பெற்று நோன்பு நோற்கும்போது, “அவளிடமிருந்து அவதரித்த மிகமிகச் சிறந்த நூல் திருப்பாவை” என்பது அறிஞர் அறிந்த தேயாம்.

இந்தத் திருப்பாவையின் இரண்டாம் பாசரத்தில், கோபிமார் தம் நோன்பு தலைக்கட்டுமளவும், “நமக்கு இவை செய்யத்தக்கவை; இவை விடத்தக்கவை” என்று, தாம் மேற்கொண்ட நோன்புக்கு ஏற்ப, செய்ய வேண்டியவையையும் விட வேண்டியவையையும் அறதியிட்டுக் கொள்ளினார்கள்.

பரமனடி பாடுதல், நாட்காலே நீராடுதல், ஐயமும் பிச்சையும் ஆந்தனையும் கைகாட்டுதல் ஆகிய இம் மூன்றும் செய்யவேண்டியவையாம். நெய்புண்ணுதல், பாலுண்ணுதல், மையிட்டெழுதல், மலரிட்டு முடிதல், செய்யாதன செய்தல், தீக்குறளை சென்றோதல் ஆகிய இவ் ஆறும் விடவேண்டியவையாம். “இவற்றுள் ‘செய்யாதன செய்தல்’ என்பதும் ஒன்று” என்னும் விஷயம் “வையத்து வாழ்வீர்கள்” என்னும் பாசரத்தில், “செய்யாதன செய்யோம்” என்னும் பகுதியில் நன்கு புலனாம்.

இப்பகுதி, திருப்பாவையில் மிகமிக முக்கியமானதாம், இத்திருப்பாவை பெரும்பாலும் மேற்கூறிய பகுதியின் கருத்தையே விவரித்துக் கூறியிருக்கின்றதாதலின். இவ் உண்மையை உணர்த்துவதே இக்கட்டுரையின் நோக்காம். ஆதலின், இதைச் சிறிது விவரித்துக் கூறுவாம்:—

“செய்யாதன செய்யோம்” என்னும் பகுதிக்கு, “முன்னோர் செய்யாதவற்றைச் செய்யக் கடவோமல்லோம்” என்பது பொருள்.

[விபீஷணன் இராமபிரானைக் கிட்டிப்பற்றும்போது, ஸுக்கிரீவன் முதலிய வானரரை முன்னிட்டே பற்றியிருக்கிறான். பரமசார்யரான ஆளவந்தார், “என் பாட்டனான நாதமுனிகளைப் பார்த்து அடியேனைக் கடாக்கித்தருளவேணும்” என்று வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறார். பரதனை முடிசூட வேண்டிக்கொண்ட காலத்து, அவன், “நான் இக்குடியில் முன்னோர் செய்யாதன செய்யேன்” என்று அருளிச் செய்திருக்கிறான். இவ் உண்மைகள் இங்கு உணரத்தக்கவையாம்.]

“எம்பெருமான், அனைவரையும் அன்புடன் எளியனாய் இருந்து இரட்சிப்பவனாம். அவன் இங்ஙனமிருப்பினும், அறிஞர் அவனைக் கிட்டிப்பற்றும்போது, அவனடியாரை முன்னிட்டே கொண்டே பற்றுகின்றனர். ஆதலின், நாமும் நம் நாயகனாகிய எம்பெருமான் கண்ணனைக் கிட்டிப் பற்றும்போது, நம்மில் முற்பட உணர்ந்தார் ஒருவரை ஒருவர் எழுப்பி எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்தே அவனைக் கிட்டக்கடவோம்” என்று கோபிமார் அறுதியிட்டுக்கொள்கின்றனர். ஈதே இங்கு அறியத்தக்க ஸாரமான பொருளாகும்.

இனி, “இக்கருத்து, திருப்பாவையில் முதல் பாசரம் முதல் பல பாசரங்களில் அறியக்கிடக்கின்றது” என்பதைக் காண்போம்.

“மார்கழித் திங்கள் மதி நிறைந்த நன்னாளால்” என்னும் முதல் பாசரத்தில், உள்ள “நீராடப் போதுவீர்!” என்னும் வாக்கியம் இங்கு முதலில் காணத்தக்கதாம்.

“திருவாய்ப் பாடியில் கண்ணன் வளர்ந்தருளும் காலத்தில், அவன் பல தீம்புகள் செய்து அனைவருக்கும் அல்லல் விளைவிப்பவனாய்த் தென்படுகின்றான். அதனால், அங்கு உள்ள கோவலர் கோபிமாரை அவனோடு சேர இடம் கொடாது, நிலவறைகளில் வைத்திருந்தனர். அக்கோபிமாரும் கண்ணனோடு சேராது சிறிது காலம் இருந்தனர். அப்போது, தெய்வாதீனமாய் மழையின்றி இருந்தது. பசுக்களைத் தனமாய்க் கொண்டிருக்கும் கோவலர், தங்கள் ஜீவனத்தைக் கணிசித்து, கோபிமாரையும் கண்ணனையும் அழைத்து, மழையை வேண்டிக் கோபிமாரை நோன்பு நோற்கும்படியும், கண்ணனை, அந்த நோன்புக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்து உதவி புரியும்படியும் வேண்டிக் கொண்டனர். அவ் வேண்டுகூற்றுக்கு இணங்கி, கோபிமார் நோன்பு நோற்கத் தொடங்கும்போது, அக்கோபிமாருள் சிலர் சிலரை நோக்கி, “நீராடப் போதுவீர் போதுமின்” என்று அழைக்கிறார்கள்” என்னும் இவ்வரலாறு இங்கு முதலில் அனுபவிக்கத்தக்கதாம்.

மேற்கூறிய “நீராடப்போதுவீர்! போதுமின்” என்னும் வாக்கியத்திற்கு, “நாம் மேற்கொண்ட நோன்புக்கு அங்கமாக நீராட வர விருப்பம் உள்ள கோபிமாரே! வாருங்கள்” என்பது பொருளாம். ஆனாலும், “கண்ணனைப் பிரிந்தமையால் பிறந்த தாபம் ஆறும்படி போய்க்குளிக்க வர விருப்பம் உள்ளவரே வாருங்கள்” என்னும் முக்கியமான பொருளை இங்கு அறிதல் அவசியமாகும். இப் பொருளைக் கண்ட சிலருக்கு, “தண்ணீரில் குளித்தால், பிரிவினால் பிறந்த தாபம் தீர்ந்துவிடுமோ? என்னும் சங்கை ஏற்பட இடம் உண்டு. இங்கு, பின்வருமாறு பரிஹாரம் காண்க:—

“நீராட” என்னும் சொற்றொடரால் கோபிமார் நினைக்கிறது, கண்ணன் கலவியை. தமிழர் தலைமகளுக்கும் தலைமகனுக்கும் உள்ள கலவியை, ‘சுனையாடல்’ ‘புனலாடல்’ என்னும் சொற்றொடர்களால் சொல்லுவதுண்டு. சுனையாடலாவது—மலையிலே தேங்கின சுனைகளிலே (நீர் நிலைகளிலே) குளிக்கை. இம்முறையில் ‘நீராட’ என்னுமிடத்து, ‘கண்ணனைக் கிட்டி அனுபவித்தல்’ என்ற பொருளை நாம் அறியலாம் அல்லவா?

தான் செய்த (நல்வினை தீவினை ஆகிய) கருமங்களினால் பல்கால் பலவகையான உடல்களோடு பிறந்து பலவாறு தபிக்கும் இச்சேதனன், (முதுவேனிற் காலத்தில் குளிர்ந்த மடுவைக்கிட்டித் தாபம் தீர்ந்து இன்பம் பெறமவன்போன்று) பரம புருஷனைக்கிட்டித் தாபம் தீர்ந்து இன்பம் பெறுகிறான். இதனால், “பகவதனுபவத்துக்கு முதுவேனிற் காலத்தில் குளிர்ந்த மடு உதாரணம்” என்பது நன்கு புலனாம். “ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே சிதமிவ ஹ்ரதம்” என்னும் பாரத வசனத்தை இங்குக் காண்க. இம்முறையிலும், (ப்ரஹ்ம சப்தப் பொருளான) ‘கண்ணனை அனுபவித்தல்’ என்ற பொருளைக் கண்டோம் அல்லவா?

இவ் இரு முறைகளுள், முன்னது, தலைமகன் தலைமகள் இவ் இருவரும் கிட்டிக் கலக்கும் முறையைச் சேர்ந்ததாம்; பின்னது சேதனன் பரம சேதனன் இவ் இருவரும் கிட்டிக் கலக்கும் முறையை ஒட்டியதாம்.

இதனால், கண்ணனைக் கிட்டி அனுபவிக்கச் செல்லும் கோபிமார், அவ் அனுபவத்தில் விருப்புற்ற கோபிமாரை முன்னிட்டுக் கொண்டே செல்லுதல் முறையாய் இருத்தலின், அம் முறை வழுவாது நடக்க விரும்பி, அக் கோபிமாரை அன்புடன் அழைத்த வரலாறு முதலிலேயே நன்கு விளங்குகின்றதல்லவா?

இவ்வாறு, கண்ணன்பால் மிக்க பிரேமம் பெற்றிருக்கும் கோபிமாரைப் பின் சென்று

நடத்தல், ‘பாகவதாநுவ்ருத்தி’ என்ற கூறப் பெறுகிறது. இந்தப் பாகவதாநுவ்ருத்தி, திருப்பாவை முதல் பாசரத்தில் முதலிலேயே தென்படுகிறதல்லவா? இச்சிறப்பைத் திருவுள்ளம்பற்றி, மாமுனிகள், “பிஞ்சாய்ப் பழுத்தானை ஆண்டானை” என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார். இவ்வாக்கியத்திற்கு,

“உலகத்தில், ஒன்று பலிக்கும்போது, பலத்துக்குக் காரணமான மலர் முதலில் உண்டாய், பின்பு, அம்மலர் பிஞ்சாய், அதன் பிறகு, அப் பிஞ்சு காயாய், அக் காய் சில நாள் சென்றதும் கனியாய் ஆவதைக் காணுகின்றோம். இவ்வாறு இன்றி, பிஞ்சு தானே கனி ஆமாப்போலே, அறிவு நடையாடாத ஐந்து பிராயத்திலே, கோபிமாரைப் பின் சென்று ஆதரிக்கும்படியான முதிர்ந்த அன்பு பெற்றிருந்தாள் ஆண்டாள்” என்னும் கருத்தும்,

“எம்பெருமான் இயற்கை இன்னருளால் மதிநலம் பெற்றிருந்த ஆழ்வார், திருமங்கை மன்னன் முதலானோர், நெடுகின காலத்தில் அவ் எம்பெருமானோடு உண்டாம் கலவி இன்பத்திலேயே நெஞ்சைச் செலுத்தியிருந்து, அவனடியாரோடு உண்டாம் கலவி இன்பத்தைப் பிறகு விரும்பியிருந்தவராவர். ஆண்டானோ, ஆழ்வார்களைப் போன்று, அவ்வாறு அத்தனை நெடுந்தூரம் போகாமல் முதலிலேயே, (இளம் பருவத்திலேயே) கோபிமாரைப் பரம ப்ரயோஜனமாய்ப் பற்றியிருந்தவளாவள்” என்ற கருத்தும் கொள்ளத் தக்கனவாம்.

ஆழ்வார், திருமங்கை மன்னன் முதலானருக்கு மேற் கூறியவாறு நெடுந்தூரம் சென்றதான் ‘அவனடியாரை ஆதரித்தல்’ என்னும் நன்மை உண்டாயிற்றோ? முதலிலேயே உண்டாகவில்லையோ? என்னில், ஆம். இங்கு, பின் குறிக்கப்பெறும் அவ் இருவர் திருவாக்குக்களைக் காண்க:

‘தனிமாத் தெய்வத்தளிர்டிக்கீழ்ப்
புகுதலன்றி, அவனடியார்

நனிமாக்கலவியின்பமே

நாளும் வாய்க்க நங்கட்கே ”

[ஒப்பில்லாத பரம புருஷனுடைய தளிர் போலேயிருக்கிற திருவடிசளின் கீழே புகுதலை விட்டு, மிகவும் சிறந்ததான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு உண்டான கலவியின்பமே நாள்தோறும் வாய்க்க]

(திருவாய்மொழி எட்டாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி)

“பேராளன் பேரோதம் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே ”

“தண் சேறை எம்பெருமான் தானே, நாளும் சிந்திப்பார்க்கு என்னுள்ளம் தேனூறி

எப்பொழுதும் தித்திக்குமே ”

(பெரிபதிருமொழி ஏழாம் பத்து நான்காம் திருமொழி)

இதவரையில், கூறியவற்றால், “கண்ணனை அனுபவிக்கச் செல்லும் கோபிமார், (அக் கண்ணன்பால் மிக்க பிரேமம் பெற்றிருக்கும்) கோபிமாரை முன்னிட்டே கண்ணனைக் கிட்டியிருத்தல் ” என்னும் உண்மையை, திருப்பாவை முதல் பாசரத்தின் “நீராடப் போதுவீர் ” என்னும் பகுதியிலேயே கண்டோம் அல்லவா?

இனி, இவ் உண்மையை, “புள்ளும் சிலம்பினகாண் ” என்னும் பாசரம் முதல் “எல்லே! இளங்கிளியே!” என்னும் பாசரம் வரையிலுள்ள பகுதியிலேயும் நாம் காணலாம்.

இப்பத்துப் பாசரங்களிலேயும் பத்துக் கோபிமாரை உணர்த்தி, அங்ஙனம் உணர்த்தப் பெற்றுள்ள அக் கோபிமாரை முன்னிட்டே கொண்டே கண்ணனிடம் முன்னமே உணர்ந்த கோபிமார் ஒன்றுபடச் சேர்ந்து சென்றிருக்கும் வரலாறு பிரஸித்தமானதாம்.

இங்கு, — “செய்யாதன செய்யோம் ” என்று அடியில் பண்ணின ப்ரகிஜ்ஞையைத் தலைக்கட்டுகிறார்கள் — என்னும் ஆராயிரப் படி வாக்கியம் அனுபவிக்கத் தக்கதாம்.

இவ்வாறு, பத்துப் பாசரங்களுக்கும் பொதுவாயுள்ள கருத்தை மிகச் சுருக்கமாய்க் கண்டோம். இனி, இப் பத்துப்

பாசரங்களுள், ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் எழுப்பப்பெறும் ஒவ்வொரு கோபிகைக்கும் உள்ள இயல்பையும், எழுப்பும் கோபிமாருக்கு உரிய இயல்பையும் சிறிது விரிவாய்ப் பேசி அனுபவிப்போம்.

(1) “புள்ளும் சிலம்பின காண் ” என்பது முதல் பாசரம். இப்பாசரத்தில், “பிள்ளாய்!” என்பது விளி. இவ் விளிக்கு, “பகவத் விஷயத்தில் புதியையாய் க்ருஷ்ண ரூபவத்தில் மாத்திரம் நிற்கும் பெண்ணே!” என்பது பொருள்.

உண்டியே உடையே உகந்தோடும் இம்மண்டலத்தில், எம்பெருமானைத் தவிர ஏனைய பொருள்களுள், ஒன்றையும் சிறிதும் விரும்பாது, “எம்பெருமானே எல்லாம்” என்றிருப்பவர் உண்மையில் சிறப்புடையவராவர். இவ்வாறு ‘எம்பெருமானே எல்லாம்’ என்றிருப்பவள்தான் இப்பாசரத்தில் எழுப்பப்பெறும் கோபிகை. இங்ஙனம் இருப்பினும், “இக் கோபிகைக்கு நிறைவு இல்லை” என்று எழுப்பும் கோபிமார் எண்ணுகின்றனர், அடியாருடன் ஒரு நீராய்க் கலக்கும் கலவியின்பம் இக் கோபிகையினால் அறியப் பெற்றிலதாதனின். அடியாரோடு உண்டாம் கலவியின் இனிமை, பெற்று அனுபவிக்கும் பேற்றின் எல்லை நிலமன்றோ? [“அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்று கொலோ?” என்றல்லவா ஆழ்வார் அருளிச் செய்திருக்கிறார்.]

இவ்வாறு இனிக்கும் அடியார் கலவி பிறக்கும் வரையில் எம்பெருமானிடத்தில் இழியப் பெறவில்லை இக் கோபிகை. எழுப்பும் கோபிமார் இக் கோபிகையை விரும்புவது போன்று, இக்கோபிகை எழுப்பும் கோபிமாரை விரும்பவில்லையன்றோ?

இதனாலேயே ‘பிள்ளாய்!’ என்று விளிக்கப் பெற்றிருக்கிறார். ஈதே இங்கு எழுப்பப்பெறும் கோபிகையைப் பற்றி நாம் அறியத் தக்க இயல்பாம்.

இங்கு, “அடியாரோடு உண்டாம் கலவியின் இனிமையை அறியாதாரையும்

அவ் இனிமையை அறிவித்துத் திருத்தி, அவர் பக்கல் பரிவினால் அவரைக் கடகராக (சேதனை எம்பெருமான் பக்கலில் சேர்ப்பிக்குமவராக) ஆக்குகை அடியார்க்கு (எழுப்பும் கோபிமார்க்கு) செய்யத்தக்க செயலாம்” என்னும் ஸாரப் பொருள் உணரத் தக்கதாம்.

(2) “கீசு கீசு” என்பது இரண்டாம் பாசரம். இப்பாசரத்தில், நாயகப் பெண்பிள்ளாய்! தேசமுடையாய்! பேய்ப் பெண்ணே! என்பன விளிகளாம். இவ் விளிகளை ஊன்றி நோக்குங்கால், “(இப்பாசரத்தில் எழுப்பப் பெறும்) இக் கோபிகை, அடியாரோடு உண்டாம் கலவியின் இன்பத்தை உள்ளபடி உணர்ந்தவளாதலின், கிறைவு உடையவள்; கோபிமார் எல்லாருக்கும் தலைமையாயிருப்பவள்; மிக்க தேஜஸும் பெற்றிருப்பவள். ஆயினும், அக்கலவியின் இனிமையை அறியாதவள் போன்று கிடக்கிறவள்” என்பன நன்கு விளங்கும். ஈதே இப்பாசரத்தில் எழுப்பப் பெறும் கோபிகையின் இயல்பாம்.

“அடியாரோடு உண்டாம் கலவியின் இனிமையை அறிந்தும் அறியாதாரைப் போன்று இருக்கும் கோபிகைக்கு அவ் இனிமையை அறிவிக்கை அடியார்க்கு (எழுப்பும் கோபிமாருக்கு) உரிய முக்கியமான செயலாம்” என்பது இங்குத் தேறிய பொருளாம்.

(3) “கீழ்வானம் வெள்ளென்று” என்பது மூன்றாம் பாசரம். இதில், “கோதுகல முடைய பாவாய்!” என்பது விளி. இவ் விளிக்கு, ‘கண்ணபிரானுடைய ஆசையைத் தன்னிடத்துப் பெற்றுள்ளவளே!’ என்பது பொருள். இப் பொருளைக் காணுங்கால், ‘ஏனைய கோபிமாரிலும் இக் கோபிகைக்கு நெருங்கிய தொடர்பு கண்ணனிடம் உண்டு’ என்பது தெளிவாம். ஈதே இக் கோபிகைக்கு உரிய இயல்பாம்.

இங்கு, “இவ்வாறு பரம புருஷனோடு நெருங்கிய தொடர்பு பெற்றிருப்பாரை (கண்ணனால் விரும்பப் பெறாதல் என்னும்,

சிறப்புடையாரை) முன்னிட்டுப் பற்றுதல் அடியாருக்கு (எழுப்பும் கோபிமாருக்கு) அவசியமானதாம்” என்னும் முடிந்த பொருள் அனுபவிக்கத் தக்கதாம்.

(4) “தாமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக் கெரிய” என்பது நான்காம் பாசரம். ‘மாமான்மகளே!’ என்பது இப்பாசரத்தில் விளி. இதற்கு, ‘அம்மான் பெண்ணே!’ என்பது பொருள்.

“எம்பெருமாளையே எல்லாமாக எண்ணியிருப்பவன், தேஹஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பாரை விரும்பமாட்டான், எனினும், அவ்வாறு ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பார் பரம புருஷன்பால் சிறந்த அன்பு பெற்றிருப்பாராயின், அவர் தேஹஸம்பந்தத்தைப் பற்றி ஆதரிக்கத் தகுந்தவரேயாவார்” என்னும் இக் கோபிகைக்கு உள்ள உண்மை இயல்பு இங்கு உணரத்தக்கது.

நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானார், திருமேனி ஸம்பந்தத்தையிட்டு முதலியாண்டானைத் திருவுள்ளம் பற்றியிருந்த வரலாறு இங்கு அனுபவிக்கத் தக்கதாம்.

அன்றியும், “துயிலணை மேல் சுண் வளரும் மாமான் மகளே!” என்னும் (இப்பாசரத்தில் உள்ள) வாக்கியத்தைக் காணுங்கால், இப்பாசரத்தில் எழுப்பப் பெறும் கோபிகை, எம்பெருமான் கண்ணையே இரட்சகனாய் நம்பி, தான் ஒன்றும் செய்யாது மார்பிலே கைவைத்து உறங்குகிறவள் என்று தெரிகிறது. ஸீதா பிராட்டியார், தம்மையும் பிறரையும் தமக்கு இரட்சகராகக் கொள்ளாது, இராமபிரானையே தஞ்சம் என்று எண்ணியிருந்தது போன்று, எண்ணியிருப்பவளாம், இக்கோபிகை. இவ்வாறு இருக்கும் இக்கோபிகையை எழுப்பும் கோபிமார் க்ருஷ்ணரூபவத்தில் பதற்றம் பெற்றிருக்கும் தங்களைப் போன்று, பதற்றம் உள்ளவளாய் ஆக்கி, இவளை முன்னிட்டே கண்ணனைப் பற்றியிருக்கும் உண்மை இங்கு அறியத் தக்கதாம்.

(5) “கோற்றுச் சுவர்க்கம்” என்பது ஐத்தாம் பாசரம். இப்பாசரத்தில், ‘அம்மனாய்! அருங்கலமே!’ என்பன விளிகளாம். இவ் விளிகளுக்கு, ‘ஸ்வாமிசியானவளே!’ ‘எம்பெருமான் இன்னருளுக்கு இலக்கானவளே!’ என்னும் பொருள்களைக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இங்கு, எம்பெருமான் பால் மிக்க அன்பு பெற்றிருப்பான் ஒருவன், தன் அன்பு நிலைக்கு ஏற்ப அவ் எம்பெருமானோடு கலக்கப் பெற்ற போது தரிப்பையும், கலக்கப் பெறாதபோது தரியாமையையும் உடையனாயிருப்பன். இங்ஙனம் இருக்கும் சேதனனோடு கலக்கப் பெற்றபோது தரிப்பும் கலக்கப் பெறாதபோது தரியாமையும் உடையவனும், எம்பெருமான். இம்முறையைப் பற்றியே மேற்கூறிய சேதனனை ‘ஆத்மா’ என்று எம்பெருமான் அபிமானித்து அருளிச் செய்திருக்கிறான். இவ்வாறு பெறாதற்கு அரிய எம்பெருமான் அருளுக்கு (அபிமானத்துக்கு) இலக்கான கோபிகையை உணர்த்தி, எழுப்பும் கோபிமார்) எம்பெருமான் கண்ணனைப் பற்றியிருக்கும் ஸாரப் பொருள் காணத்தக்கதாம்.

(6) “கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பல கறத்து” என்னும் பாசரம் ஆருவதாகும். இதில், “கோவலர் தம் பொற்கொடியே!” என்பது விளியாம். இதற்கு, “கோபாலர் குலத்தில் பிறந்த பொற்கொடி போன்றவளே!” என்பது பொருளாகும்.

இவ்விடத்து, “எம்பெருமானோடு இடையறாத தொடர்புள்ள ஸதாசார்ய வம்சத்தில் திரு அவதாரம் செய்தவர் பூஜிக்கத்தக்கவர்; அவரை, முன்னிட்டு எம்பெருமானைப் பற்றுகை இச் சேதனனுக்கு அவசியமாம்” என்னும் முடிந்த பொருள் அனுபவிக்கத்தக்கது.

இவ்வாறான சிறந்த குலத்தில் பிறப்புடைமை, இக் கோபிகைக்கு உள்ள சிறப்பாகும். எழுப்பும் கோபிமார் இவளை முன்

னிட்டுக் கண்ணனைப் பற்றியிருப்பது இங்கு உணரத்தக்கதாம்.

(7) “கனைத்திளங் கற்றெருமை” என்பது ஏழாம் பாசரமாம். இதில், “கற்செல்வன் தங்காய்” என்பது விளி. இதற்கு, க்ருணைகங்கரியமாகிற நல்ல செல்வமுடைய கோபாலன் தங்கையானவளே” என்னும் பொருள் அறியத்தக்கதாம்.

இப்பாசரத்தில் கூறப் பெற்றிருக்கும் கோபாலன், இலக்குமணன் இராமனைப் பிரியமாட்டாது, எல்லா அடிமைகளையும் செய்து உவப்பித்தப் போந்ததுபோன்று, கண்ணிரானைப் பிரியமாட்டாது, எல்லா அடிமைகளையும் செய்து உவப்பித்தப் போருமவனும். இவ்வாறு கைங்கரியச் செல்வம் பெற்றிருப்பவன் எங்ஙனம் ஆதரிக்கத் தக்கவனோ; அங்ஙனமே, அவனோடு தொடர்புள்ளவரும் ஆதரிக்கத் தக்கவராம்.

இம்முறையில், க்ருஷ்ண கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதினாலே தன் தருமத்தைக் கூடச் செய்ய முடியாது விட்டிருக்கும் பரமபாகவதோத்தமனான கோபாலன் தங்கையான கோபிகையை முன்னிட்டு எழுப்பும் கோபிமார், கண்ணனைப் பற்றியிருப்பது இங்கு அறியத்தக்கதாம்.

(8) “புள்ளின் வாய் கண்டானை” என்பது எட்டாம் பாசரம். இதில், “போதரிக் கண்ணினாய்!” என்பது விளியாம். ‘மலரையும் மாணையும் ஒத்த கண்ணை உடையவளே! என்பது மேற்கூறிய விளியின் பொருளாம். ‘ஞானச்சிறப்பு’ என்னும் உட்கருத்து இங்குக் காணத்தக்கது.

எம்பெருமானைக்கிட்டி அனுபவிப்பவர்க்குச் சிறந்த அறிவு மிகவும் அவசியமாம். இவ்வாறு இன்றியமையாததான அறிவையும், இந்த அறிவின் காரியமான அன்பு, ஆசையின்மை இவற்றையும் பெற்றிருக்கும் பாகவதோத்தமரை முன்னிடுதல் எம்பெருமானைப் பற்றுவார்க்கு முறையாம்.

இம் முறையில், எழுப்பும் கோபிமார், சிறந்த அறிவும், அன்பும், ஆசையின்மையும் உள்ள கோபியை முன்னிட்டுப் பற்றியிருப்பது இங்கு நோக்கத் தக்கதாம்.

(9) “உங்கள் புழைக்கடை” என்பது ஒன்பதாம் பாசுரமாகும். இதில் ‘நங்காய்!’ என்பது விளி. இவ்விளியை ஊன்றி நோக்குங்கால், எம்பெருமானிடத்தில் இச்சேதனைக் கொண்டுபோய் மூட்டுகைக்கீடான நிறைவும் நிர்வாஹகத் தன்மையும் பெற்றிருக்கும் கோபிகை கூறப்பெற்றிருக்கும் உண்மை நன்கு புலனாம்.

இவ்வாறான நிறைவும் நிர்வாஹகத் தன்மையும் பெற்றுள்ள கோபிகையை முன்னிட்டு எழுப்பும் கோபிமார் கண்ணனைக் கிட்டியிருப்பது இங்கு அனுபவிக்கத் தக்கதாம்.

(10) “எல்லே! இளங்கிளியே!” என்பது பத்தாம் பாசுரமாம். இதில், ‘இளங்கிளியே!’ என்பது விளியாம். ‘இளமை தங்கிய கிளிப் பேச்சுப் போன்ற சொற்களை உடையவளே!’ என்பது பொருள். இளம்பருவமும் இனிமையான பேச்சும் உள்ள கோபிகையாம், இவள். ‘இவள், பாகவத ஸமுஹத்தை ஒன்று சேர்த்துக் காணவேணும்’ என்றிருப்பவளாம். இஃது, ‘எல்லாரும் போந்தாரோ’ என்னும் இவள் இனிய சொற்றொடராலேயே நன்கு விளங்கும்.

இவ்வாறு பாகவத ஸமுஹத்தைக் காணவேணும் என்றிருக்கும் கோபிகைமுன்னாக, எழுப்பும் கோபிமார் எம்பெருமானைப் பற்றியிருப்பது இங்குத் தெளிவாம்.

இங்ஙனம், எழுப்பும் பாசுரங்களில், எழுப்பும் கோபிமார்,

அடியாரோடு உண்டாம் கலவியின் இனிமையை அறியாத கோபிகை, இவ் இனிமையை உணர்ந்திருந்தும் உணராதவள் போன்று இருக்கும் கோபிகை, கண்ணன் தன் தலையினால் தாங்கி ஆதரிக்கும் சீர்மையுடைய கோபிகை, ‘எம்பெரு

மானே இரட்சகன்’ என எண்ணி, ஒன்றும் செய்யாது, மார்பில் கை வைத்துக் கிடக்கும் கோபிகை, எம்பெருமான் தானும் தனக்குத் தாரகமாய் அபிமானித்திருக்கும் கோபிகை, எம்பெருமானோடு இடையருத தொடர்புள்ள மஹநீயர் குலத்தில் பிறப்புடைய கோபிகை, க்ருஷ்ண கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டிருத்தலால், தன் தருமத்தையும் செய்யமாட்டாது, செல்வவானாயிருக்கும் கோபாலன் தங்கையான கோபிகை, அறிவு, அன்பு, ஆசையின்மை என்னும் ஆத்ம பூஷணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பெற்றுள்ள கோபிகை, எம்பெருமானிடம் கொண்டுபோய் மூட்டுகைக்கீடான நிறைவும் நிர்வாஹகத் தன்மையும் உடைய கோபிகை, அடியார்கள் குழாங்களை ஒன்று சேர்த்துக் காணவேணும் என்றிருக்கும் கோபிகை, ஆகிய இவர்களை முன்னிட்டு எம்பெருமானைக் கிட்டியிருப்பதைக் கண்டோமல்லவா?

இனி, ஒன்று சேர்ந்த கோபிமார் அனைவரும் “நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபனுடைய கோயில் காப்பானே!” என்னும் பாசுரத்தில், கோயில் காப்பானையும், வாசல் காப்பானையும் முன்னிட்டிருப்பதையும், “அம்பரமே தண்ணீரே” என்னும் பாசுரத்தில் நந்தகோபாலர், யசோதை, நம்பிமுத்த பிரான் இவர்களை முன்னிட்டுக் கிட்டியிருப்பதையும் நாம் காணுதல் நன்றும், இதற்கு மேல், “உந்தும் தகளிற்றன்” என்னும் பாசுரத்தில் நப்பின்னையை உணர்த்தி, அவளை முன்னிட்டிருப்பதையும் நாம் அறிதல் வேண்டும்.

இங்குச் சில விஷயங்களைச் சுருக்கமாய்க் காண்போம். இராமாவதாரத்தில் இலக்குமணனை முன்னிட்டுப் பற்றிய விபீஷணன் வாழ்வு பெற்றான். அந்த இலக்குமணனே, பரம புருஷன் கண்ணனாய்த் திரு அவதாரம் செய்திருக்கும் இப்போது, அவன் திருவுள்ளத்தைப் பின் சென்று பலராமனாய்த் திரு அவதாரம் செய்

திருக்கின்றனாதலின், அந்தப் பலராமனை முன்னிட்டுக் கண்ணனைப் பற்றுவோம்; வாழ்வு பெறலாம்; என்று எண்ணி, எழுப்பும் கோபிமார், 'செம்பொன் கழலடிச் செல்வா! பலதேவா! உம்பியும் நீயும் உறங்கேல்' என்று பற்றினார்களாம். இந்தச் சரிதம், கலியாண காலத்தில் தாலிகட்ட மறந்தது போன்றதாம்.

[இவ்வாறு கூறுதற்குக் காரணம் யாதோ? என்னில், கூறுவோம்: விபீஷணன், ஸீதா பிராட்டியாரை முன்னிட்டுப் பற்றதற்கு இடமில்லை; அப்பிராட்டியார் இராமபிரான் பக்கத்தில் இல்லையாதலின். இங்கு அவ்வாறு கூற அவஸரம் இல்லை, கண்ணன் நப்பின்னையோடு கண்வளர்ந்தருளுகிறானாதலின். இந்த அவதாரத்தில், நப்பின்னையை முன்னிடுதலே முக்கியமான முறையாகும். இம் முறையைக் கைக்கொள்ளாதது முக்கியமான காரியத்தை மறந்ததே யாகுமன்றோ?]

இவ்வாறு மறந்த, எழுப்பும் கோபிமார் முறையுடன் நப்பின்னையை உணர்த்தி முன்னிட்ட பாசரம், 'உந்து மதகளிற்றன்' என்பது. இதில், 'பந்தார் விரலி!' என்னும் விளியும் அவ்விளியின் வியாக்கியானமும் இங்கு அனுபவிக்கத் தக்கவையாம்.

'க்ருஷ்ணனோடே பந்தடித்து அவனைத் தோற்பித்து அவனை ஒரு கையாலும் பந்தை ஒரு கையாலும் அணைத்துக் கொண்டு கிடக்கை. அவன் இவளுக்குப் போகோபகரணம்; பந்து லீலோபகரணம். ஒரு கையில் நாரமாய்த்து; ஒரு கையில் நாராயணனாய்த்து' என்பன அவ்வியாக்கியான வாக்கியங்களாம்.

இதனால், இந்த நப்பின்னைக்குள்ள கடகத்வ நிலை நன்கு புலனாகும்.

"இவ்வாறு வேண்டிக் கொண்ட கோபிமாரைத் திருவுள்ளம் பற்றிய நப்பின்னை கதவைத் திறக்கப் புக, "நப்பின்னையைப் பற்றிய இக் கோபிமார் நம்மைச் சேர்ந்தவராதலின், இவர் காரியம் நப்பின்னை செய்யலாகாது; நாமே செய்தல் வேண்டும்" என்னும் எண்ணத்துடன் கண்ணன், அங்ஙனம் அவனைத் திறக்கவொட்டாது தழுவிக்கொண்டு கிடக்க, அதை அறிந்த 'கோபிமார், மலர் மார்பா! வாய் திறவாய்! என்று அக் கண்ணனை இரக்க, அவன் கதவைத் திறக்கப்புக, அவனைத் திறக்கவொட்டாது கண் ஜாடை காட்டிக் கிடக்கும் நப்பின்னையைத் திரும்பவும் ("தத்துவமன்று தகவன்று") இவ்வாறு தடுத்து நீ கிடப்பது உன் கடகத்வ நிலைக்கும் அருளுக்கும் சேராது; நீ க்ருபையைச் செய்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்ட கோபிமார் வரலாற்றைக் கூறும் பாசரமாம், 'குத்து விளக்கெரிய' என்பது.

"தத்துவமன்று தகவன்று" என்று கூறியது நப்பின்னை திறத்தில் செய்த அபசாரமாம் என்று எண்ணித் திரும்பவும் கண்ணன் திருக்குணங்களையும் நப்பின்னை திருக்குணங்களையும் வாழ்த்திக் கூறி, அவ் இருவரையும் எழுப்பி வேண்டிக் கொண்ட பாசரம், "முப்பத்து மூவர்" என்பது.

இவ்வாறு, திருப்பாவையில் பல பாசரங்களில், "செய்யாதன செய்யோம்" என்று தாம் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைக் கோபிமார், தம் செயலில் நிறைவேற்றிக் காட்டியிருப்பதைக் கண்டோமல்லவா?

